

Pesti utca

Nagytakarítást rendeztek a padláson, s a sok lim-lommal együtt lekerült onnan néhány pár kisebb-nagyobb ócska, rozsdás „Halifax”-korcsolya. Húsz-harminc esztendővel ezelőtt használták utoljára. Nagyon megnőttek azok a lábcskák, melyekre valamikor ráillettek. Eladni nem érdemes az ilyesmit. Mit adnak érte? Ócskavasnak megveszik pár fillérért, s még akkor is várni kell, míg véletlenül arra téved valami házaló, azt be kell engedni a lakásba, alkudozni kell vele. Odaajándékozták tehát a szegény embernek. Hogy a szegény ember mire is használhatja majd a hasznavehetetlen holmit, azzal ők nem is törődtek. Ajándék – gondolták – örüljön neki. A szegény embernek volt egy hat éves kislánya s egy szoba-konyhás lakása a bérház földalatti helyiségeiben. Szegény emberék valóban örültek az ajándéknak. Ők nem ismerik a tárgyak valóságos értékét. A kislány játszadozott a vasdarabkákkal, próbálgatta, cipőjére illesztgette. Az egyik pár épp jó volt neki. A konyha kövén botladozott benne. A konyha köve tisztára volt sikálva, sima volt. Jól lehetett rajta csúszkálni. Nem is nehéz mesterség az a korcsolyázás. Milyen irigykedve nézte a gyerekeket, kik a jégpályára mentek, s most lám, egyszeriben ő is megtanulta. Estére már egy lábon is bírt menni, s a másikat hátul magasra emelte. Körözött is. Éjjel a kimerültségtől oly jól aludt, mint még soha. A korcsolyázás a konyhakövön naponta folytatódott. A kislány megerősödött, piros lett, jó étvágya támadt. Használt neki a „téli sport”. Szegény ember vízzel főz. Szegény gyerek konyhakövön korcsolyázik.

•

A skótok – mint hírlik – egyáltalán nem szégyenlik tréfás világhíruket. Aberdeenben tudományosan gyűjtik a skót vicceket, s pompás antológiában szándékoznak kiadatni. Egyáltalán nem rejtik véka alá a kaján tréfákat. De akarva-akaratlan ők maguk is újabbakkal szolgálnak.

A napokban Budapesten járt egy angol gyár skót származású vezérigazgatója. Magyar úr vendége volt egy hétig. Az utolsó napon – a szigetország szokása szerint – ő hívta meg vendéglátó gazdáját egy étterembe vacsorázni. Az étlapot forgatva a skót egyszerre aggodalmasan megszólalt:

– Miután tudom, hogy önnek rossz a gyomra, legokosabb, ha egy kis menüt rendel magának.

Vacsora után így szólt a skót:

– Nem kívánna egy kis frissítőt? (A little refreshment.)

A vendég bólintott. Erre a skót fölkel, nyugodtan az ablak felé ment: kinyitotta az ablakot.

•

Egy budai villában szép, fehér, hosszú szőrű angora macska volt a kedvenc. Az egész ház ajnározta.

Egy napon a ház ura remek fiatal „Dobbermann” kutyát kapott ajándékba. Az állatbarát családban most reggeltől estig az okos, játékos kutyával foglalkoztak. A kutya mindenkit megnyert. A cicára rá se néztek többé. Elhanyagolták. Hiába hízelkedett, dorombolt, nyávogott. Rá se hederítettek. Ha nagyokat fújta dühében a kutyára, és sokat okvetetlenkedett, kítették a szűrét.

A cica egy darabig tűrte a mellőzést. De aztán „szó nélkül” otthagyta a szép és kényelmes otthont. Szedte a sátorfáját és odébbállt.

Künn az utcán még néha-néha feltűnt valamelyik szomszédos kertből. Odadörgölözött régi gazdája lábához, de a házba semmi kérésre-könyörgésre se volt hajlandó bemenni. A szép és ápolt cica lassan egészen elzüllött, elvadult. Éhesen, soványan kódorgott egy darabig, majd egészen nyoma veszett, elmerült a nagyváros forgatagában. Mi hajszolta ebbe a kétségbeesésbe? Nem kapott annyi szeretetet, amennyit kívánt. Megsértődött.

Vannak állat-tragédiák is. Lelki tragédiák ...

1932. február 2., kedd, 6. old.

Pesti utca

A gimnáziumba új tanár érkezett. Óriási volt az izgalom. Rémhírek keltek szárnyra a tanár szigorúságáról. Egyik szemfüles diák megtudta, hogy a kiszemelt biztos egyik lírai költő is. Minekelőtte a tanár elfoglalta volna állását, a fiúk feketébe vágják magukat, s egyik a másik után